
Poemes,

per Víctor M. Verdú

*A mig trajecte
Martin B. Veermer, temorenc
per les previsions de l'home del temps,
volia fer una escala.*

MARTIN B. VEERMER

POEMA

Citació

Fur infern

Em posseeix un drac
que, lentament, m'esgrana
la vida, del cos flac,
i que amb son bleix

em torna un alifac;
tot jo, xacra malsana...
Tot jo sóc espadat
de mi mateix.

Solc

El mirall m'ha assenyalat, i no trobo,
encara, el truc.
He mirat de prop la imatge persistent,
i el vidre era sa.
I sobre les rajoles, els parracs
vells de cada dia,
l'etern degoteig de l'aixeta —sempre,
sempre— mal tancada...
I al pis de sota, les portes grinyolen
a l'igual que ahir.
Però avui m'ha semblat sentir el vell
en un estosseig
quan, el sol eixit, jo m'he llevat amb
la cara nafrada.

Un rat penat, mentre dormia, m'ha
esgarrinxat tot.
Segur.

Passeig d'hivern (aquarel·la)

Ha plogut molt, lleument però persistent.
La nit opaca s'ha cenyit
—com un sostre de túnel—
sobre l'escanyada,
tremolosa rambla de fruiters nus.
Han quedat vedats,
d'improvís, tots els plenilunis,
totes aquelles inesgotables astrologies d'enamorats,
i ja no plau als cotxes rojos d'altres diumenges
irrompre, rabents de passió,
en aquest recer.

Ara, amb tant silenci condensat,
sento degotar les branques mortes,
com degotaven els nostres sexes.

Insomni

En un llit obert
com una terra erma
i desolat com un desembre
implacable,
jacent, las,
vaig pensant-me
psicologies tortuoses;
vaig pensant que
psicologies tortuoses van pensant-me.

Contratempus

Avui, a furt, los elements m'han segregat l'amada.

Ara, mentre passejo pel migdia infinit dels carrers, la gent me diu que tinc la faç esbaldida com lo ventre recòndit d'una monja i que em pesa el caminar; que sóc un lívid cadàver pels camins de la tarda que no passa, la tarda que se't clava a la carcanada i et pinça el gest, la tarda que flota immòbil al cel escaldat d'agost i al silenci.

Creació de la destrucció, o viceversa

A Cioran

Desdibuixo paisatges, impassiblement:
No accepto ja més els contorns precisos
del plovisqueig d'aquest octubre;
ni la udolaire ponentada clivellant-me els llavis muts;
ni els furtius corpuscles impressionistes
que suren, lleugeríssims, quasi imperceptibles,
en el fredejar lent, incipient, de les habitacions.
No accepto ja cap piuladissa encongida,
pels marges ocres del riu a punta d'alba;
ni cap carena boscada al dilatat horitzó del nord;
ni cap somriure prim de xicoteta a la plaça del poble...
Cap terra, cap mar;
cap astrologia en cap volta del cel...

Desdibuixo el paisatge.
Tot jo sóc una desmesurada parpella closa,
sobtadament, rotundament inhòspita:
Com un déu egòlatra, com un dimoni,
creixo infinit,
sadoll de cap llum, cap tenebra.

Al Joan Barceló

Hi ha un cos espellat que cavalca sens vida;
cavalca serè devora plenamar.
Insòlits oracles confinen son far...

S'endinsa tot clos en la mar sense mida
i enllà, l'horitzó li és un ventre molt clar.
Hi ha un cos espellat que cavalca sens brida.

*This is such an empty world
such an empty glass*

THE DOGS D'AMOUR

*DE MATINADA, AL BAR MES BRUT,
SÓC UN VELLARD SOL I SORRUT.*

*(Guaiteu-me bé: un gest patètic
em té captiu en la penombra
de la taula més arraconada).*

Evoco el most dolcíssim dels teus camps,
ara que el vent eixut és un assot
i escampa els mals auguris de l'hivern.
Pausats, evoco els glops de nits d'estius
perduts;

evoco el Sol i la muntanya,
els rius furients i el mar, ample i diàfan
—immensa copa, plena dels teus fruits!—,
obrint-se, ardit, a cent nous camins verges.

T'evoco a glops abruptes.

Els confins
d'aquest sòrdid tuguri m'asfixien.
Em sé un vell moribund, foll, embriac
de falsos elixirs, fictici oblit
que em bec, ara mateix, brindant per tu.

Em sé un vellard morent, una carronya,
tan feble i corrompuda!

Tanmateix,
encara em sento viu com per burlar
la vida:

moribund, foll i embriac,
em peixo encara dels teus camps fecunds;
respiro encara d'aquells cels oberts
i sempre blaus, per sempre blaus, encara...

Un quart i mig de deu

Tanques molt silenciosament la porta de la teua habitació.
Quasi de puntetes, recorres el llarg passadís
i passes per davant de la del germà malalt, que està entreoberta,
amb el temps just per sentir-li la respiració feixuga,
per afigurar el vas d'aigua i la capsa de pastilles
al damunt de la tauleta de nit,
i el seu perfil indefinit, una mica més enllà,
sota la flassada grisa.
Davalles l'estretíssima escala a poc a poc, amb un posat mandrós,
deixant degotar les puntes dels cabells molls
sobre el coll de la camisa negra, sobre els graons esquerdatats,
amb el cap de gairell per no topar amb les bigues,
el tou dels dits fregant la superfície clivellada de la paret.
(Notes com va esmicolant-se amb el teu toc
la pintura blanca encrostonada).
A mesura que baixes vas sentint, cada cop més vehements,
les aromes de casa:
primer, totes mesclades en una fragància indiferenciada,
el dens resclosit de l'hivern; després, gradualment,
destries la flaire prima dels geranis del replà,
del fum del cigar del pare,
del cafè, de les torrades que et prepara, calmosa, la padrina.

Dos quarts de set i tres minuts (Matinada)

La noia rossa que, ara, fa una capcinada al seient de davant
ja dormia quan t'has encabit dins el silenci d'olor de sexe del cotxe.
Mai no li veuràs la fesomia i, tanmateix,
imagines un son sereníssim pintat als seus llavis.
El noi, amb la mà dreta, ha estat furgant la guantera.
Per fi en treu una cinta i la fica al radiocasset.
Després encén un cigarret.
(Suposes que ho fa per no adormir-se, també, com la noia.
Abans t'ha semblat veure-li, pel retrovisor,
les parpelles entretancades durant un segon.)
Comença a sonar a un volum formidable
Fish on (Fisherman Chronicles Chapter II)
del disc *Sailing the Seas of Cheese* de Primus,
i t'acuden en ment dos versos de Wang Wei:
«Tot m'invita a quedar-me sobre una roca plana
i ja per sempre més ajupir-me a pescar.»
Acomodes les mans suades a la falda i acluques els ulls
i notes amb cada centímetre de la pell
el vertigen de la línia recta de la carretera
projectant-se en la nit, la velocitat.
Sents, llunyana, esmorteïda per la música,
la veu del noi, que et pregunta on vas.
Tombes el cap i mires enfora. Rere el vidre embafat de la finestra
sols hi ha el color infinit de la boira.
Dolçament, la noia fa una altra capcinada.

Negligència

Fins l'esperança,
ara
—com cada dia, cada defici—,
és una impàvida, sàdica
monotonia:
opressiva com un hàbit entranyat,
com el somni d'una abraçada,
com el sostre baix d'un insomni;
severa, perversa
com una dida obesa i contrafeta
i massa afectuosa...,
com un botxí.

Escrupolosa i inútil com un apèndix ocios...
Com una necròpsia.

Masturbació

A la coautora

Sóc una mà descomunal,
com un home,
com una dona.

VÍCTOR M. VERDÚ